

Emlékezés Rózsa Györgyre

Köszönöm, hogy itt lehetek Rózsa György barátai között, együtt ünnepelhetjük „Rózsa Gyurit”, megidézve emlékét. Kollégákként nyolc éven át együtt szolgáltuk a magyar kutatók közösségét.

Amikor megismerkedtünk, 1985-ben, az Akadémia „könyvtárnokaként” nagy munkában volt. Visszaperelve az akadémia egykori bérlakásait, nagyszerű otthont tervezett és épített a művelődni vágyók kincsei számára. Újjáépítette az Akadémia könyvtárát. Tanúja lehettem az új épület bokrétaünnepének, ott voltam az új könyvtár avatásán. S amikor hozzáfogtunk a székház újjáépítéséhez is, évekre „irodaszomszédok” lettünk az új és gyönyörű könyvtárépületben. Megtisztelt barátságával.

Szeretettel őrzöm estébe nyúló szinte mindennapi eszmecsereink emlékét. Sokat tanultam tőle. Ő tudta, hogy mi az igazi „Érték”. A jeles amerikai könyvtártudós Gábrriel Asztrik beszélt nekem erről. Nagyszerű társak segítettek. Örülök, hogy egy épületben dolgozhattam velük, Csapodi Csabával, Vekerdi Lászlóval, Csanak Dórával és sok nagyszerű „szomszédommal”.

Emlékszem az estekre, amikor egy-egy ritkaság új faksimile kiadását örömmel hozta megmutatni és magyarázta. A Bibliotheca Hungarica, a Kaufmann Haggáda, a magyar múlt számos kincse, felejthetetlen emlékeim. 2010-ben feleségemmel Córdobaiban jártunk, és Maimonidész szobránál idéztük fel a akadémiai könyvtárhoz és Gyurihoz kötődő emlékeinket.

Feleségem, Ildikó esténként gyakran értem jött az Akadémiára. Előfordult, hogy Gyuri irodámban találkozott össze Teller Edével, mivel Ildikó Teller Ede egyik könyvét éppen akkor fordította magyarra.

Rózsa György nemcsak jeles könyvtárnok, hanem az információs társadalom kutatója is volt. A genfi ENSZ könyvtár igazgatójaként és az ENSZ szakértőjeként a fejlődő világot is mélyen megismerte, és figyelemre méltó tanulmányokkal segítette a lemaradtak esélyegyenlőség-keresését.

Nem volna teljes az ünnepünk, ha megfeledeznénk Gyuri bölcs emberségéről és humoráról. Időnként Ingres hegedűjén játszott és Chagall-inspirációkkal lepett meg minket. Ahogy Ő maga írta: „a jókedvet, a derűt vállaló, az »ahogy lehet« szemléletű olvasókként” tekintett barátaira.

Ha aggodalmainkkal kerestük fel, szeretett városának, Párizsnak jelmondatával vigasztalt: „Fluctat nec mergitur” („Hánykolódik, de el nem süllyed”) – mondogatta.

Neki a távgyalogló „járás-bíró”, az ügyvéd „per-pásztor”, a tehetségtelen író „dile-tanti” volt. Az információs társadalom kutatójaként az IQ növeléséről versikét is írt: „minden chippel néhány gondolattal több csiripel” – írta.

Emlékezzünk Akadémiánk és az ENSZ főkönyvtárnokára, a jeles kutatóra, sziporkázó kortársunkra.

Adjunk hálát az Örökkévalónak és ünnepeljük, hogy kortársai és barátai lehetünk.

Csurgay Árpád